

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΘΕΟΔΟΣΗΣ

Η ΓΑΤΑ
ΤΟΥ
ΣΡΕΝΤΙΝΓΚΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δεκαπέντε χρόνια μετά την πρώτη έκδοσή της, *Η Γάτα του Σρέντινγκερ* παρουσιάζεται στο αναγνωστικό κοινό, αναθεωρημένη και επαυξημένη, από τον συγγραφέα της και τις εκδόσεις Κλειδάριθμος.

MNHMH

Ένα

- 1 -

From: ALEXANDROS<AlexandrosKluge@kastoria_furs.de>

To: ΒΑΣΙΛΗΣ<Bill@sexyhorses.com>

Date: Monday, Febr. 14 2005, 12:02 PM

Subject: Re

Έχεις ακούσει, φίλε μου, την ιστορία του μοναχού που κοντοστάθηκε μια στιγμή στο δάσος για να απολαύσει το κελάηδισμα ενός πουλιού;

Μαγεμένος από το τραγούδι, ο μοναχός ξεχάστηκε. Είχε νυχτώσει πια όταν πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Φτάνοντας όμως στο μοναστήρι, αντίκρισε εκεί πρόσωπα που δεν γνώριζε. Όλα είχαν αλλάξει. Οι παλιοί του σύντροφοι δεν ζούσαν πια. Μέσα σε μια στιγμή, και όσο εκείνος απολάμβανε το κελάηδισμα του πουλιού στο δάσος, είχε περάσει ένας ολόκληρος αιώνας.

Σε πόσους από μας δεν έχει συμβεί το ίδιο; Πόσες φορές στη σύντομη ζωή μας δεν έχουμε αισθανθεί τον χρόνο να «παγώνει»; Να σταματάει να κυλά; Σε αυτές τις μαγικές στιγμές –που πολλοί, εξίσου λανθασμένα όσο και σωστά, σπεύδουν να τις ονομάσουν «φευγαλέες στιγμές αιωνιότητας»–, οι μυλόπετρες του χρόνου σταματούν το άλεσμά τους. Αρκεί μια μυρωδιά, ένα φιλί ή ένα χαμόγελο και ο χρόνος, αναιρώντας τον βάνουσο εαυτό του, γίνεται φίλος μας, μας προσκαλεί να παίξουμε μαζί του.

Σίγουρα θα έχεις ακούσει ότι μόνο ο έρωτας είναι ικανός να ξεγελάσει τον χρόνο. Πόσοι και πόσοι, ποιητές, φιλόσοφοι, αλλά και φυσικοί ακόμη, δεν έχουν παραδεχτεί την υπεροχή του έρωτα απέναντι στον χρόνο; Πόσα εκατομμύρια ερωτευμένων πάνω στη γη δεν έχουν βροντοφωνάξει ότι ο έρωτάς τους είναι αιώνιος; Στην ουσία εύχονται να μην τον αγγίξουν τα χέρια του χρόνου. Υιοθετώντας (χωρίς να το γνωρίζουν) τον ορισμό που δίνει ο Πλάτωνας στον *Τιμαίο* του για τον χρόνο ως «κινούμενη εικόνα μιας ακίνητης αιωνιότητας», απαιτούν από τον έρωτα να πάψει να υποτάσσεται και να ακολουθεί τον χρόνο. Επειδή όμως ό,τι παύει να κινείται παύει και να υπάρχει, ουσιαστικά τη μαγική στιγμή του έρωτα δεν καταλύουμε τον χρόνο, απλώς αλλάζουμε ρότα. Δεν σταματάμε, αλλά γι' αλλού τραβάμε. Πού όμως πάμε; Γυρίζουμε κάποια στιγμή πάλι πίσω, σαν τον μοναχό, για να διαπιστώσουμε ότι όλα γύρω μας έχουν αλλάξει, ότι ο χρόνος, όσο εμείς είχαμε δραπετεύσει από τη φυλακή του, συνέχιζε απτόητος το καταστροφικό του έργο; Ήταν λοιπόν ψευδαίσθηση ότι αγγίξαμε για λίγο την αιωνιότητα ή μήπως ήταν ένα από εκείνα τα παράξενα παιχνίδια που μας παίζει καμιά φορά ο νους μας;

Ναι, θα βιαστούν πολλοί να απαντήσουν. Άλλοι πάλι, ανάμεσα σ' αυτούς κι εγώ, που γνωρίζεις πόσο σοβαρά παίρνω την επιστήμη μου, ενδεχομένως θα κάνουν λόγο για μια τέταρτη διάσταση ή για την ύπαρξη ενός τρισδιάστατου χρόνου, που, όπως και ο χώρος, μας επιτρέπει να κινούμεθα προς τρεις κατευθύνσεις: κατά το μήκος, το πλάτος και το ύψος του. Γιατί όχι; Τι μας εμποδίζει να διασχίσουμε το ποτάμι του χρόνου κατά πλάτος; Αν και εφόσον το μήκος του χρόνου είναι άπειρο, αν δηλαδή ο χρόνος δεν έχει ηλικία, εξίσου άπειρη είναι και η εγκάρσια επέκτασή του, δηλαδή το πλάτος του. Καταλήγουμε σε μία δίχως τέλος επανάληψη της ίδιας

στιγμής, που μας επιτρέπει να παραμένουμε ακίνητοι στον χρόνο καθώς μεταβάλλουμε τη θέση μας στον χώρο.

Σε βοήθησα καθόλου; Έδωσα απάντηση στα ερωτήματά σου; Σε κάθε περίπτωση δεν είναι εντελώς παράλογο να συναντήσεις κάποιον που, όπως μου περιγράφεις, θα ήταν αδύνατον να βρίσκεται χρονικά στον χώρο που τον είδες. Είναι αυτό που εμείς οι φυσικοί αποκαλούμε φαινόμενο «συμβολής», όταν δηλαδή δύο διαφορετικές εκδοχές του ίδιου πράγματος κατ' εξαίρεση συναντιούνται.

Φαινόμενο σπάνιο, αλλά διόλου απίθανο. Για να σου δώσω ένα απλό παράδειγμα: Είναι όπως τότε που μεθυσμένοι κάναμε αγώνες δρόμου με τα ποδηλάτά μας στη Χαϊδελβέργη, και κάποια στιγμή η μπροστινή ρόδα του ποδηλάτου σου σφάλωσε στη ράγα του τραμ αλλάζοντας κατεύθυνση. Θυμάσαι την τούμπα που είχες φάει τότε; Ακόμα ντρέπομαι για τη συμπεριφορά μου. Εσύ να κλαψουρίζεις πνιγμένος στα αίματα, κι εγώ, τύφλα στο μεθύσι, να μην κατανοώ τον πόνο σου και να χτυπιέμαι στα γέλια με τα χάλια σου.

Ωραία χρόνια. Πέρασαν όμως τόσο γρήγορα. Τώρα που τα ξαναφέρνω στον νου μου, μπορώ με βεβαιότητα να πω πως τότε δεν είχαμε καταλάβει τίποτα από τη ζωή. (Όχι πως τώρα τα πράγματα είναι καλύτερα.) Ύστερα από τόσα χρόνια μελέτης και περισυλλογής, δύο μόνο πράγματα γνωρίζω: Πρώτον, όσο πιο γρήγορα κινείται κάτι, τόσο περισσότερο διαρκεί, και, δεύτερον, ότι δεν απαγορεύεται είναι υποχρεωτικό.

Δεν κατάλαβες; Δεν πειράζει θα σου τα εξηγήσω μια άλλη φορά. Πιστεύω πως τώρα που διασταυρώθηκαν ξανά οι δρόμοι μας, έστω και διαδικτυακά, ύστερα από τόσα χρόνια, θα μας δοθεί η ευκαιρία να τα λέμε όπως παλιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

----Αρχικό μήνυμα-----

Από: ΒΑΣΙΛΗΣ<Bill@sexyhorses.com>

Προς: ALEXANDROS<AlexandrosKluge@kastoria_furs.de>

Αποστολή: Δευτέρα, 14 Φεβρουαρίου 2005, 1:29 π.μ.

Θέμα: Re: Herrn Kalos

Έχεις δίκιο να με θεωρείς τρελό ή πειραγμένο ύστερα από το γράμμα που σου έστειλα. Ύστερα από τόσα χρόνια σιωπής, εμφανίζομαι μπροστά σου μέσω ενός μουτζουρωμένου παλιόχαρτου, που δεν λέει τίποτα και που, διαβάζοντάς το, δεν βγάζεις άκρη.

Συγχώρεσέ με, δεν είχα την πρόθεση να εισβάλω απρόσκλητος στη ζωή σου και να σε αναστατώσω. Υποθέτω ότι κι εσύ θα έχεις υποφέρει όλα αυτά τα χρόνια. Σίγουρα δεν είμαι ο μόνος άνθρωπος σ' αυτή τη γη που έχει προβλήματα. Απλώς τον τελευταίο καιρό μου συνέβησαν κάποια απίστευτα πράγματα. Άθελά μου βίωσα καταστάσεις που με έφεραν στα πρόθυρα της τρέλας. Πώς είναι δυνατόν να «παγώνει» ο χρόνος; Για μερικούς να κυλάει και για άλλους όχι; Μπορείς να μου το εξηγήσεις εσύ που, ως φυσικός, από παλιά ασχολιόσουν με κάτι τέτοια; Ώρες ατέλειωτες μου μιλούσες στο μπαρ τότε, έμπλεος ενθουσιασμού, για τη θεωρία της σχετικότητας και τον ρόλο του παρατηρητή στις κάθε είδους παρατηρήσεις, κι εγώ, παρά τις προσπάθειές σου, δεν σκάμπαζα λέξη απ' όσα έλεγες.

Κάποια στιγμή κουρασμένος σου έλεγα «Σε εννοώ», σηματοδοτώντας έτσι το τέλος της συζήτησής μας. Είτε έφταιγαν οι πέντε έξι μπίρες που είχαμε στο μεταξύ πιει –μιας και ο οίστρος σου σε έπιανε συνήθως τις μεταμεσονύχτιες ώρες– είτε εγώ ήμουν απλώς βλάκας και δεν σε καταλάβαινα όταν δήλωνες πως τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται.

Είναι το μόνο πράγμα που θυμάμαι από τα λεγόμενά σου, αλλά και ο λόγος που σήμερα σου γράφω για να σου μιλήσω για τους φόβους μου.

Πες μου λοιπόν, εσύ που ξέρεις τους νόμους της φυσικής, πώς είναι δυνατόν να συναντήσεις κάποιον που γνώριζες και είχες αγαπήσει κάποτε, εκείνος να παραμένει ολόιδιος, όπως τον είχες δει τελευταία φορά πριν από είκοσι χρόνια, να του μιλήσεις, να τον αγγίξεις, να κάνεις έρωτα μαζί του και ταυτόχρονα να ξέρεις ότι είναι αδύνατον να τον βλέπεις, να του μιλάς, να τον αγγίζεις, επειδή γνωρίζεις ότι έχει στο μεταξύ πεθάνει. Καταλαβαίνεις βέβαια ότι σου μιλώ για μια γυναίκα. Όχι για μια οποιαδήποτε γυναίκα, αλλά για τη γυναίκα. ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ.

Σε παρακαλώ, μη βιαστείς να βγάλεις τα συμπεράσματά σου. Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας εκ μέρους μου μέχρι να ξεπεράσω τους ενδοιασμούς και τις αναστολές που ένιωθα γράφοντας εκείνο το άθλιο γράμμα που έφτασε προ ημερών στα χέρια σου. Μη σκεφτείς ότι προσπαθώ να σπαταλήσω τον χρόνο και την υπομονή σου με τις ασυναρτησίες μου. Απλώς δεν μου βγαίνουν τα σωστά λόγια. Όπως τότε στο χαρτί, έτσι και τώρα μπροστά στο πληκτρολόγιο, τα δάχτυλά μου μουδιάζουν. Ύστερα από όσα έχουν συμβεί μεταξύ μας, δεν είναι εύκολο πράγμα η επικοινωνία. Χρειάζομαι χρόνο και απόσταση. Δεν είμαι σε θέση να σου τηλεφωνήσω. Πρέπει όμως να μιλήσω μαζί σου. Είσαι ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει. Είσαι ο μόνος που μπορεί να με απαλλάξει από την τρέλα που απειλεί να με αφανίσει. Γι' αυτό σου στέλνω αυτό το μήνυμα. Για να μπορέσω να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου.

Μη σκεφτείς ότι έχω ξεχάσει!

Ο Έλληνας φίλος σου

ΥΓ: Πράγματι από εκείνη τη μία και μοναδική φορά που με πήγες στη Φρανκφούρτη, για να με ξεναγήσεις στη βιοτεχνία γουναρικών του παππού σου, είχα κρατήσει τη διεύθυνση. Θυμόμουν ότι το όνομα της φίρμας σας είχε σχέση με την πατρίδα σου και ότι η οδός που ξεκινούσε από την έξοδο του σιδηροδρομικού σταθμού έφερε το όνομα μιας μεγάλης γερμανικής πόλης. Όπως αποδείχτηκε, αυτά τα δύο στοιχεία ήταν αρκετά για να φτάσει το γράμμα μου στα χέρια σου.

From: AlexandrosKluge@kastoria_furs.de

To: Bill@sexyhorses.com

Date: Sunday, Febr. 13, 2005, 15:45 PM

Subject: Herrn Kalos

Φυσικά και θυμάμαι ποιος είσαι. Είναι δυνατόν να σε ξεχάσω; Είσαι «ο Έλληνας φίλος μου». Έτσι δεν σου έλεγα κάθε φορά που ήθελα να σε νευριάσω όταν έκανες λάθη στα γερμανικά; Τι μου θύμισες, φίλε μου Καλέ; Πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε; Δυστυχώς από το γράμμα σου, όσο κι αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα να βγάλω νόημα. Δεν φταίει μόνο ότι είσαι κακογράφος, αλλά και το χαρτί σου μοιάζει να είναι βρεγμένο· το μελάνι έχει απλωθεί στο χαρτί και οι λέξεις είναι μέχρι παρανόησης δυσανάγνωστες. Πίστεψέ με, προσπάθησα, αλλά δεν κατάφερα να σε διαβάσω. Ευτυχώς που έβαλες την ηλεκτρονική σου διεύθυνση στο τέλος κι έτσι μπορώ τώρα να επικοινωνώ μαζί σου. Τη δική μου διεύθυνση την έχεις. Ως εκ τούτου μπορούμε, αν θες, να μιλήσουμε στο εξής μέσω διαδικτύου.

Προς το παρόν
για

ΥΓ.1: Αλήθεια, πού βρήκες έπειτα από τόσα χρόνια τη διεύθυνση του γουναράδικου του παππού μου; Θυμόσουν την μπουρδελοτσάρκα στο «Bahnhofsviertel» (έτσι δεν έλεγες τη βόλτα μας εσύ που μιλούσες καλύτερα τα νεοελληνικά); Αν δεν με απατά η μνήμη μου, ήδη τις πρώτες μέρες της γνωριμίας μας είχαμε πάει μαζί βόλτα στη Φρανκφούρτη.

Πάντως στάθηκες πολύ τυχερός. Αυτή ακριβώς την εποχή μένω και πάλι στην πόλη. Έτσι το γράμμα σου έφτασε, μέσω της φίρμας που διευθύνει πλέον ο ξάδελφός μου, έγκαιρα στα χέρια μου.

ΥΓ.2: Όνομα φίρμας είναι αυτό που έχεις στην ηλεκτρονική σου διεύθυνση; Φιλαράκο μου, θα ήθελα πολύ να μάθω τι δουλειές κάνεις.

- 2 -

Από: ΒΑΣΙΛΗΣ<Bill@sexyhorses.com>

Προς: ALEXANDROS<AlexandrosKluge@kastoria_furs.de>

Αποστολή: Τρίτη, 15 Φεβρουαρίου 2005, 0:13 π.μ.

Θέμα: Herrn Kluge

Πάντα έτσι ήσουν! Πάντα απέφευγες να απαντήσεις σε ό,τι τυχόν σε ρωτούσα και όταν κάποτε ξεκινούσες να μιλάς, ξεχνούσες να σταματήσεις αραδιάζοντας ένα σωρό άσχετα πράγματα.

Το ίδιο κάνεις και τώρα. Εγώ σου λέω πως την είδα ολοζώντανη μπροστά μου, ΕΚΕΙΝΗ, πως της έκανα έρωτα, κι εσύ μου γράφεις πως «όσο πιο γρήγορα κινείται κάτι, τόσο περισσότερο διαρκεί». Δηλαδή, πες μου για να καταλάβω κι εγώ που είμαι ανίδεος, μήπως έκανα κανένα ταξιδάκι στον χρόνο, μήπως μπήκα σε καμιά «μαύρη τρύπα» και δεν το κατάλαβα; Θεοσκότεινα ήταν πάντως. Και για να σου πω όλη την αλήθεια, μήπως και καταλάβεις, σε μπουρδέλο τη συνάντησα. Ναι, για τριάντα ψωροευρώ ΕΚΕΙΝΗ μου άνοιξε τα πόδια κι εγώ το κτήνος τη γάμησα.

Τι άλλο θες να μάθεις για να καταλάβεις ότι είμαι στα πρόθυρα της τρέλας; Από σένα περιμένω την αλήθεια. Είναι δυνατόν να είναι ΕΚΕΙΝΗ, αφού ξέρω ότι έχει πεθάνει;

Τρία χρόνια τώρα ξυπνούσα και κοιμόμουν με τη σκέψη ότι δεν θα την ξαναδώ πια. Και όμως την είδα. Αποκλεί-

εται να κάνω λάθος. Είμαι απολύτως βέβαιος. Δεν ήταν κάποια που της έμοιαζε, ήταν ΕΚΕΙΝΗ! Γνωρίζω το κορμί της σπιθαμή προς σπιθαμή. Ας έχουν περάσει τόσα χρόνια. Και με κλειστά μάτια μπορώ να την αναγνωρίσω.

Αν είσαι άνθρωπος, Αλέξανδρε, βοήθα με, γιατί θα τρελαθώ. Έχω να βγω δύο βδομάδες από το σπίτι.

Βασίλης

Από: ΒΑΣΙΛΗΣ<Bill@sexyhorses.com>

Προς: ALEXANDROS<AlexandrosKluge@kastoria_furs.de>

Αποστολή: Σάββατο, 19 Φεβρουαρίου 2005, 3:13 π.μ.

Θέμα: Re:

Δεν μπορείς να καταλάβεις. Κανένας δεν μπορεί. Ήταν μια από εκείνες τις χειμωνιάτικες Δευτέρες, αρχές Φλεβάρη, που καλύτερα να μην τις ζει κανείς. Τσουχτερό κρύο, ο ουρανός γεμάτος σύννεφα, έτοιμος ανά πάσα στιγμή να πνίξει την Αθήνα. Είχα φτάσει μεσημέρι στο μαγαζί, με ένα κεφάλι να βουίζει από το αλκοόλ και μια διάθεση να τρέξω στο πρώτο περιπτερο και να αγοράσω ξυραφάκια. Με καταλαβαίνεις;

Φυσικά είχε προηγηθεί ένα άγριο Σαββατοκύριακο, από εκείνα που οργανώνω συχνά τον τελευταίο καιρό στο σπίτι, έχοντας πλέον συνειδητοποιήσει ότι η μεγάλη απελπισία της ζωής μου για το μεγάλο με έχει ρίξει οριστικά και αμετάκλητα στις ξέρες του μικρού και του ασήμαντου. Καμία διέξοδος. Σκοτάδι στην άκρη του τούνελ. Με μόνο γιατρικό το ούισκι.

Σωστά λένε ότι το αλκοόλ δεν αποτελεί λύση: πολλές φορές όμως είναι το μόνο που έχουμε για να λύνουμε τα προβλήματά μας. Είναι εκείνη η αναθεματισμένη επιθυμία να εκμηδενιστούμε. Ανεπαίσθητη, ακαθόριστη, νεφελώδης. Σε πιάνει συνήθως βράδυ, όταν πέφτει το σκοτάδι και ο

κόσμος γαληνεύει κάπως. Τότε αρπάζεις ενστικτωδώς το μπουκάλι, σαν να τρέχεις κάτω από μια στέγη για να προφυλαχτείς από την καταρρακτώδη βροχή. Αυτό κάνω κι εγώ κάθε βράδυ.

Κυρίως τα Σαββατοκύριακα, από τότε που η Σίνθια σταμάτησε να έρχεται, κλείνομαι από νωρίς το απόγευμα στο σπίτι και αφήνομαι στην ευεργετική επίδραση του αλκοόλ. Κλείνω πατζούρια, παράθυρα, κουρτίνες. Κλείνω τα φώτα κι ανοίγω την τηλεόραση. Ρουφάω το αλκοόλ και βλέπω με μανία παράξενες ταινίες στο βίντεο. Ταινίες εξωτικές, όχι ταινίες σε εξωτικές χώρες, αλλά ταινίες που ξεφεύγουν από τα δεδομένα. Συνήθως ταινίες από μικρές και ασήμαντες περιοχές της γης. Όσο κακοφτιαγμένες και βαρετές τόσο καλύτερα για μένα. Ας περνάει μία ώρα από τον έναν διάλογο ως τον επόμενο. Ας μη δείχνουν σπιθαμή θηλυκής σάρκας. Μόνο ομιχλώδη τοπία και μοναχικούς ανθρώπους να κινούνται άσκοπα μέσα σ' αυτά. Ανθρώπους που δεν κάνουν και δεν λένε τίποτα. Εκείνος ο Ρώσος, ο Ταρκόφσκι, είναι το ίνδαλμά μου. Βλέποντας τις ταινίες του, είναι σαν να ρουφάω ρούμι με λεμόνι. Το κορμί μου μουδιάζει και ανοίγεται σιγά σιγά στη σκέψη. Μια σκέψη πολύτιμη, φιλική, δίχως εκπλήξεις, προπάντων όμως μια σκέψη αργή. Όσο πιο αργά σκέφτομαι, τόσο πιο πολλά καταλαβαίνω. Τέτοιες στιγμές αισθάνομαι ευτυχισμένος βλέποντας και μόνο τη σκιά μου στον τοίχο.

Εξαθλίωση ή μεγαλείο; Τι να πει κανείς και τι σημασία έχει άλλωστε; Δυστυχώς η ευτυχία ή η δυστυχία δεν καθορίζεται. Ούτε ορίζεται ούτε περιορίζεται, όπως θα επιθυμούσαμε. Συνήθως διαρκεί λιγότερο ή περισσότερο και σε κάνει να ξεχνάς όλα τα άλλα. Δυστυχώς.

Εκείνη την αναθεματισμένη Δευτέρα λοιπόν, με το αλκοόλ να κυλάει ακόμα στις φλέβες μου, αδυνατώντας να βάλω τις σκέψεις μου σε τάξη και έχοντας από το βράδυ της Πρω-

τοχρονιάς να γαμήσω, αποφάσισα να πάω σε μπουρδέλο. Έπειτα από πολλά πολλά έτη! Ούτε που ξέρω τι ζητούσα σε έναν οίκο ανοχής στην κατάσταση μου. Σε καμία περίπτωση πάντως δεν κυνηγούσα την ηδονή. Περισσότερο ήλπιζα τα χάρδια μιας γυναίκας, έστω και πληρωμένα, να απαλύνουν το αβάσταχτο κενό που ένιωθα μέσα μου.

Παλαιότερα κατέφευγα στις γυναίκες για να ικανοποιήσω τις ορμές μου, τώρα πήγαινα σ' αυτές για να γαληνέψω την αναστατωμένη μου ψυχή. Πόσο έχω αλλάξει!

Στην αρχή έκοβα ανόρεχτος για ώρες βόλτες στην πόλη. Δίσταζα, δεν ήξερα ποιο δρόμο να ακολουθήσω. Έπειτα από περισυλλογή επέλεξα το συγκεκριμένο στέκι, αν και δεν ήταν ό,τι καλύτερο. Απλώς πριν από χρόνια είχα περάσει καλά εκεί. Τα κορίτσια άλλαζαν συχνά, και όλες ανεξαιρέτως σου έδιναν την αίσθηση ότι τις ικανοποιούσες, ότι μαζί με το χρήμα τούς πρόσφερες και ηδονή, που την είχαν ανάγκη. Παλαιότερα δεν ήταν λίγες οι φορές που βγαίνοντας από εκεί μέσα χάιδευα ακούσια τα αχαμνά μου μονολογώντας: «Της έδωσα να καταλάβει».

Περασμένα μεγαλεία! Τούτη τη φορά ήξερα εκ των προτέρων πως θα τα έκανα θάλασσα. Δεν έφταιγε μόνο ότι είχαν περάσει τα χρόνια, το κυριότερο ήταν ότι έφαχνα γιατρικό σε λάθος φαρμακείο. Ήξερα ότι το σεξ δεν ήταν αυτό που χρειαζόμουν, το αλκοόλ όμως το είχα ήδη δοκιμάσει, και μόνο αυτά τα δύο γνώριζα για να ανεβάζω το ηθικό μου όταν κάποιες μέρες μού ερχόταν να σκάψω τον λάκκο μου και να πέσω μέσα.

Προς στιγμή, έξω από την πόρτα του «σπιτιού», σκέφτηκα να τηλεφωνήσω στη Σίνθια και να της ζητήσω να έρθει ξανά στο μαγαζί. Η συμπεριφορά της όμως μου προκαλούσε αηδία. Σε τι διέφερε από το φέρσιμο μιας πουτάνας; Άσε το σταφιδιασμένο από τα χρόνια κορμί της. Κόντευε τα πενήντα

και ό,τι κι αν έκανε για να δείχνει νεότερη και ομορφότερη την ασχήμαινε περισσότερο. Την είχα μπουχτίσει. Το σεξ μαζί της δεν μου πρόσφερε πλέον χαρά. Γινόταν μηχανικά και χωρίς πάθος. Κατόπιν αισθανόμουν πιο άδειος και πιο δυστυχισμένος από πριν.

Του κερατά! Καλύτερα μια άγνωστη λοιπόν, όσο πουτάνα και να είναι. Με αυτή τη σκέψη πατούσα το κουδούνι. Καταλαβαίνεις βέβαια τη διάθεσή μου. Αφού να σκεφτείς, μπαίνοντας, η τσατσά με ρώτησε αν είναι η πρώτη μου φορά. Μου ήρθε να γελάσω, μα δεν τα κατάφερα. Και η γριά, ερμηνεύοντας τη σιωπή μου σαν ντροπή, άρχισε το συνηθισμένο τροπάρι: «Μην ανησυχείς, έχω μια μικρούλα που και νεκρό ακόμη ανασταίνει. Είκοσι χρονών μωρό. Μπουμπουκάκι. Λεπτή σαν κεράκι μα σκέτη φωτιά. Περίμενε λίγο να βγει από το δωμάτιο και θα δεις».

Ούτε που την άκουγα. Είχα χωθεί μέσα σε μια από τις ξεχαρβαλωμένες πολυθρόνες του σαλονιού και είχα κλείσει τα μάτια. Μου ερχόταν να ξεράσω. Από τη μια το ταλαιπωρημένο στομάχι μου, που διαμαρτυρόταν έντονα, κι από την άλλη το αρωματικό χώρου· όλα δοκίμαζαν τις αντοχές μου. Αναρωτιόμουν τι γύρευα εγώ εκεί μέσα. Είχα ήδη σκυλομετανιώσει, μα δεν είχα τη δύναμη να σηκωθώ από την πολυθρόνα.

Προς μεγάλη μου τύχη, εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχαν άλλοι «γαμπροί» στο σαλόνι, για να κοιταζόμαστε στο μισοσκόταδο αμήχανα, όπως συμβαίνει συνήθως περιμένοντας το κορίτσι. Σαν κάτι βρομόγατους, που έχοντας εντοπίσει όλοι το ίδιο φαροκέφαλο έξω από τον κάδο των σκουπιδιών, το έχουν περικυκλώσει, αλλά κανένας τους δεν τολμά να κάνει το πρώτο βήμα προκαλώντας τη μήνη των άλλων. Ευτυχώς!

Μισοναρκωμένος καθώς ήμουν, ούτε που κατάλαβα πότε πέρασε η ώρα. Είχα αρχίσει να συνηθίζω στο αλλόκοτο περι-

βάλλον. Οι αναστεναγμοί που ακούγονταν από το βάθος του διαδρόμου με είχαν κάπως καθησυχάσει. Το κορίτσι που περίμενα πρόσφερε τον καλύτερό του εαυτό σε άλλο «γαμπρό», μα εμένα καρφί δεν μου καιγόταν. Ευχόμουν μάλιστα να καθυστερήσει, παρακαλούσα να μην τελειώσει, να μην έρθει ποτέ η σειρά μου ή, αν γινόταν, να μη χρειάζοταν να σηκωθώ από την ξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα. Να τελειώναμε επιτόπου και στα γρήγορα.

Τελικά, με όλες αυτές τις σκέψεις, ούτε που την είδα όταν πέρασε σαν αστραπή από μπροστά μου. Όπως σου είπα, είχα τα μαύρα μου τα χάλια και καταλάβαινα τα μισά από όσα συνέβαιναν γύρω μου. Δέχτηκα να περάσω στο δωμάτιο περισσότερο για να γλιτώσω από την τσιριχτή φωνή της γριάς τσατσάς, που, διαλαλώντας τηνπραμάτεια της, είχε πέσει πάνω μου και δεν έλεγε να βάλει γλώσσα μέσα.

Της έδωσα τα χρήματα και μπήκα στο άδειο δωμάτιο.

Ανακουφισμένος έκλεισα πίσω μου την πόρτα, αλλά και πάλι δεν είχα τη δύναμη να γδυθώ όπως έπρεπε. Ήξερα ότι στην τιμή δεν συμπεριλαμβανόνταν έξτρα περιποιήσεις. Ότι είχα να κάνω έπρεπε να το κάνω μοναχός μου, πριν έρθει το κορίτσι. Έτσι, σπαταλώντας και το τελευταίο απόθεμα ενέργειας που είχα, άρχισα να βγάζω ένα ένα τα ρούχα μου.

Πρέπει να χρειάστηκα πολλή ώρα, γιατί όταν μπήκε ΕΚΕΙΝΗ στο δωμάτιο, με βρήκε να παλεύω ακόμα με τη φανέλα μου.

Φορούσε μόνο τα εσώρουχά της –ένα ολόλευκο σουτιέν και μια λευκή κιλότα–, τα οποία και ξεφορτώθηκε γρήγορα τοποθετώντας τα προσεκτικά στο κομοδίνο. Ύστερα ξάπλωσε στο κρεβάτι, χωρίς να χάνει χρόνο, και άνοιξε προς το μέρος μου τα πόδια της.

«Έλα, τι περιμένεις;» ήταν τα λόγια της.

Ήταν η φωνή της. Η φωνή που με ξύπνησε, η φωνή που με έβγαλε από τον λήθαργό μου. Την αναγνώρισα αμέσως. Το σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο δεν μπορούσε να με παραπλανήσει. ΗΤΑΝ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ.

Δεν μπορώ! Συγχώρεσέ με, Αλέξανδρε, δεν μπορώ να συνεχίσω. Ότι έγινε μέσα σε εκείνο το απαίσιο δωμάτιο ήταν φριχτό. Δεν μπορώ να το ξαναζήσω. Όσο και να προσπαθώ, δεν γίνεται. Λυπάμαι!

-----Original Message-----

From: ALEXANDROS<AlexandrosKluge@kastoria_furs.de>

To: ΒΑΣΙΛΗΣ<Bill@sexyhorses.com>

Sent: Friday, Febr. 18, 2005, 12:14 PM

Subject:

Καταρχάς πρέπει να σου πω ότι δεν μου αρέσει καθόλου το ύφος σου. Ύστερα από αμέτρητα χρόνια σιωπής, εμφανίζεσαι μπροστά μου κι αρχίζεις να με ειρωνεύεσαι. Χλευάζεις με τον χειρότερο τρόπο όσα από καρδιάς σου γράφω για να σου δώσω κουράγιο.

Να είσαι βέβαιος πως δεν σου γράφω ό,τι σου γράφω για να περάσει η ώρα, συζήτηση να γίνεται. Ότι σου λέω ανήκει στα πιστεύω μου. Δεν είναι θεωρίες, όπως πικρόχολα ειρωνεύεσαι. Είναι ό,τι εγώ έχω καταλάβει από τη ζωή τόσα χρόνια. Ως εκ τούτου, όσο και να χάρηκα που έμαθα νέα σου ύστερα από τόσο καιρό, σου το λέω –και να το βάλεις καλά στο κουφιοκέφαλό σου–, δεν είμαι διατεθειμένος να ανεχτώ ξανά τις προσβολές σου. Αυτός ήταν ο λόγος άλλωστε που δεν απάντησα αμέσως στο προηγούμενο μήνυμά σου.

Καταλαβαίνω ότι έχεις προβλήματα, γι' αυτό και αναζητείς επικοινωνία μαζί μου. Προσπάθησε όμως να μη γίνεσαι απαισίσιος. Όλοι μας έχουμε τα προβλήματά μας, καθένας κουβαλάει τον σταυρό του, δεν είναι όμως λόγος αυτός να τα βάζουμε με τους γύρω μας. Φυσικά και σε νοιάζομαι. Φυσικά και θέλω να σε βοηθήσω. Ξεκίνησε όμως να μου περιγράψεις από την αρχή αυτό που σε βασανίζει.

Για ποια γυναίκα μού μιλάς τέλος πάντων; Από τα μέχρι τώρα λεγόμενά σου δεν βγάζω άκρη. Προσπάθησε να γίνεις λίγο πιο σαφής. Αν, όπως φαντάζομαι, σου πέφτει κομμάτι δύσκολο να ξεκινήσεις κατευθείαν από τα σημαντικά γεγονότα, ξεκίνα από τα μικρά και λιγότερο σπουδαία. Μην ανησυχείς, θα καταλάβω.

Προς το παρόν
γεια

ΥΓ. 1: Για άλλη μια φορά στάθηκες πολύ τυχερός. Αυτή την εποχή δεν εργαζομαι (έχω πάρει άδεια άνευ αποδοχών από τη δουλειά μου) και έχω άφθονο χρόνο στη διάθεσή μου.

ΥΓ. 2: Και επειδή μιλάμε για χρόνο και χώρο, ελπίζω να μη σου διαφεύγει ότι αυτές οι δύο έννοιες είναι σχετικές. Ως εκ τούτου, αν ορίσουμε το «γεγονός» ως ένα σημείο σε ορισμένο χρόνο στον χώρο, τότε δύο «γεγονότα» που συμβαίνουν την ίδια στιγμή σε ένα συγκεκριμένο σύστημα αναφοράς κάλλιστα μπορούν σε ένα άλλο σύστημα αναφοράς να συμβαίνουν το ένα πριν ή μετά το άλλο. Επομένως όταν δεν υφίσταται καμία (αιτιακή) σχέση μεταξύ τους που θα τα συγχρονολογούσε, είναι άχρονα. Με καταλαβαίνεις;

Σου τα γράφω αυτά επειδή φαντάζομαι πως κάποια στιγμή κάτι παρόμοιο μπορεί να συμβεί με τα μηνύματά μας, αν συ-

νεχίσουμε μ' αυτούς τους ρυθμούς την «αλληλογραφία» μας. Γι' αυτό μην εκπλαγείς όταν θα μιλάμε μαζί και χώρια θα συνεννοούμαστε. (Εννοώ τη στιγμή που θα τύχει να συμπέσουν χρονικά τα μηνύματά μας.) Μην ξεχνάς άλλωστε πως αν τα εκτυπώσεις για να τα διαβάσεις, το πρώτο χρονικά έρχεται δεύτερο κ.ο.κ. Σαν να μην υπάρχει χρόνος.

Δύο φίλοι από παλιά, δύο γνωστοί, αλλά πλέον άγνωστοι άνδρες, μονομαχούν για μια γυναίκα, τη «γυναίκα του Κάστρου» της Χαϊδελβέργης. Είναι η γυναίκα που κάποτε τους χώρισε και τώρα τους ενώνει. Καθορίζει και σήμερα τις ζωές τους, ενώ κανένας τους δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι η «γυναίκα του Κάστρου» υπάρχει.

Στις σελίδες της *Γάτας του Σρέντινγκερ* κυριαρχεί το ερώτημα του Αϊνστάιν εάν ο Θεός παίζει ζάρια. Σε μια τεράστια αφηγηματική οθόνη, που απλώνεται από την Αθήνα έως τη Φρανκφούρτη, από τα γουναράδικα της Καστοριάς έως την πανεπιστημιούπολη της Χαϊδελβέργης, και από την κοσμοπολίτικη Ζυρίχη έως την καλοκαιρινή Νάξο, υφαινεται η λογοτεχνική εκδοχή του κβαντικού παράδοξου της γάτας του Σρέντινγκερ. Όταν κάθε τι προγενέστερο ακολουθεί το μεταγενέστερό του, όπως συμβαίνει στη *Γάτα του Σρέντινγκερ*, το αίτιο χωρίζεται από το αποτέλεσμα· αλλάζει χρονική σειρά και καθίσταται αυθύπαρκτο. Τα πάντα δημιουργούνται και χάνονται αποκλειστικά για τους «δράστες» της ιστορίας· οι πράξεις τους δεν έχουν συνέπειες και ο χρόνος, μαζί με τις όποιες αλήθειες του, γίνεται στάχτη στη φωτιά του πάθους. «Είναι ο θάνατος τόσο οριστικός όσο πιστεύουμε;», ρωτούν αναστατωμένοι οι ήρωες της *Γάτας του Σρέντινγκερ* και ο συγγραφέας τους καθησυχάζει: «Ό,τι φαίνεται δεν είναι και ό,τι είναι δεν φαίνεται».

Στα ίχνη του αγαπημένου του φυσικού Έρβιν Σρέντινγκερ, ο συγγραφέας Γεράσιμος Θεοδόσης αποκαλύπτει στον αναγνώστη ότι η αλήθεια, σαν τη «γυναίκα του Κάστρου», είναι ένας χαμένος θησαυρός που πρέπει να ανακαλύψει μόνος του· η *Γάτα του Σρέντινγκερ* αποτελεί τον μυθικό χάρτη που θα τον οδηγήσει σε αυτή.